

Scenariusz zajęć nr 3

Temat: Halinka na schodach

Cele:

W trakcie zajęć uczeń zapozna się z następującymi pojęciami:

- Podstawy użytkowania środowiska programistycznego (IDE) dla języka C++ (Code::Blocks lub Dev-Cpp).
- Wczytywanie danych liczbowych (`cin >>`),
- Wypisywanie danych liczbowych (`cout << ... << endl`),
- Deklarowanie zmiennych o typie całkowitym (`int`), • Deklarowanie i używanie tablicy o wartościach całkowitych,
- Używanie instrukcji pętli `for`,
- Używanie instrukcji warunkowej `if ...`,
- Używanie warunków logicznych z operatorami porównania `<=` oraz `==`,
- Opcjonalnie: wykorzystanie metody *wartownika*.

Wstęp:

Uruchomienie środowiska programistycznego, zapoznanie się z edytorem kodu źródłowego i sposobem kompilacji programu (kontynuacja).

Dla nauczyciela:

W razie braku zainstalowanego środowiska można skorzystać z dowolnego środowiska dostępnego w sieci Internet, na przykład `cpp.sh`.

Przebieg zajęć:

Zapoznanie się z treścią zadania

Treść zadania jest dołączona do scenariusza zajęć w formie pliku `cpp_03-halinka.pdf`.

Dla nauczyciela:

Tematem zajęć jest zadanie *Halinka na schodach* dostępne na serwisie szkopul.edu.pl, wzorowane na zadaniu *Tanya and Stairways (1005A)* z serwisu codeforces.com. Zadanie można rozwiązać w dowolnym języku programowania, a jego stopień trudności należy ocenić jako właściwy dla uczestników początkowego kursu programowania.

Wskazówki do zadania

Numery schodów wczytujemy do tablicy `a[ ]` na pozycje o numerach $i = 1, 2, \dots, n$. Podczas wczytywania zliczamy, ile razy na wejściu występuje liczba 1 – to będzie ilość zestawów schodów odwiedzonych przez Halinkę (każdy zestaw zaczyna się od numeru 1). Następnie ponownie przeglądamy liczby a_i , $i = 2, 3, \dots, n$ – jeśli a_i jest równe 1, to znaczy, że właśnie zaczynamy nowy zestaw schodów, a wartość $a_i - 1$ to ostatni schodek w poprzednim zestawie, czyli zarazem

wielkość tamtego zestawu, którą wypisujemy na ekranie. W ten sposób wypiszemy rozmiary wszystkich zestawów z wyjątkiem ostatniego, którego rozmiar jest równy po prostu a_n . Tę wartość wypisujemy na koniec.

Kod przykładowego programu w C++

```
#include <iostream>
using namespace std;

int main()
{
    int n; cin >> n;
    int a[10001];
    int il = 0;
    for(int i = 1; i <= n; i++)
    {
        cin >> a[i];
        if(a[i] == 1) il++;
    }
    cout << il << endl;
    for(int i = 2; i <= n; i++)
        if(a[i] == 1)
            cout << a[i - 1] << ' ';
    cout << a[n] << endl;;
    return 0;
}
```

Podsumowanie i dodatkowe uwagi:

Tablicę $a[]$ deklarujemy o jeden element większą od największego możliwego n . Dzieje się tak dlatego, że numeracja elementów tablicy zaczyna się od indeksu 0, natomiast numeracja ciągu liczb w zadaniu (a_i) zaczyna się od indeksu 1. (Dokładniejsza dyskusja na ten temat przedstawiona jest w scenariuszu zajęć nr 2 z zadaniem *Plan lekcji*.)

Istnieje alternatywny sposób znalezienia długości ostatniej klatki schodowej – przy użyciu tak zwanego *wartownika*. Zwróćmy uwagę, że najwyższy stopień klatki rozpoznajemy po tym, że zaraz za nim następuje stopień o numerze 1. Tylko ostatnia klatka nie spełnia tego warunku, bo po niej nie ma już stopni. Można uciec się do następującego triku: dopiszemy po ostatniej klatce fikcyjny stopień o numerze 1 i teraz zakończenie każdej klatki będzie wyglądało tak samo. Taka dodatkowa wartość dodana do istniejącej struktury nosi nazwę *wartownika*. Wymaga to jednak zadeklarowania tablicy $a[]$ większą jeszcze o jedną komórkę – tak, aby było miejsce na *wartownika*.

Kod programu-rozwiazania należy nieco zmodyfikować:

```
. . . .
int a[10002];
. . . .
a[n + 1] = 1; // dodajemy wartownika
for(int i = 1; i <= n; i++)
    if(a[i + 1] == 1) // jeśli następny stopień ma numer 1,
                    // jesteśmy na szczycie klatki
        cout << a[i] << ' ';
cout << endl;
. . . .
```